

Rosenfeld

Maya Kessler (1978, Tel Aviv) studeerde aan de Rietveld Academie in Amsterdam en werkt als filmmaker voor een internationaal biotech-bedrijf. Daarnaast ontwikkelt ze content voor (internationale) televisie. Haar debuutroman *Rosenfeld* werd door vele uitgevers afgewezen voordat Kinneret, Zmora, Dvir alsnog overstag ging. Inmiddels zijn er ruim 50 000 exemplaren van verkocht in eigen land en is de Engelse vertaling enthousiast ontvangen. Diverse andere vertalingen staan op stapel.

IG: @maya_kessler

Maya Kessler

ROSENFELD

roman

Vertaald uit het Hebreeuws door Hilde Pach

MERIDIAAN
UITGEVERS

2025

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, april 2025

© 2022 Maya Kessler

© 2025 Nederlandse vertaling Hilde Pach

Oorspronkelijke titel *Rosenfeld*

Oorspronkelijke uitgave Kinneret, Zmora, Dvir

– Publishing House Ltd.

Omslagontwerp Nanja Toebak

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93305 44 1

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Voor al mijn vriendinnen

1

Ga uit mijn ogen

»

Hij zit aan een van de witte tafeltjes op het gazon, te praten met zijn zakenpartner. Ze lachen ergens om, maar houden op als het publiek om stilte wordt gevraagd. Het licht wordt gedempt en hij kijkt naar de film die wordt vertoond op het grote scherm naast het podium. Tot dat moment weet hij niet dat ik er ben. Tot dat moment weet ik ook niet dat hij er is. Maar daar zal ik snel achter komen.

Het is half september en ik maak een moeilijke periode door. Mijn leven is vastgelopen en ik weet niet wat ik moet doen om het te veranderen, dus ik ben boos, op alles en iedereen. Maar toch zijn er vreugdevolle momenten, zoals de bruiloft van twee goede vrienden van me, Tomer en Elinor, die nu voor het scherm zitten en gieren van de lach als ze met de overige gasten kijken naar de film die ik voor hen gemaakt heb. Als hij afgelopen is, is er opwinding en applaus, en we zijn alweer op de dansvloer, dansend en drinkend, als Tomer plotseling aan me trekt en zegt: 'Kom mee, ze willen kennismaken met de regisseuse.'

'Kom mee waarheen?' vraag ik. 'Wie willen dat?'

'Vrienden van mijn moeder.'

'Nee, nee, ik ben te dronken voor een kennismakingsgesprek.'

Hij baant zich een weg tussen de mensen en de tafel-

tjes door die kriskras op het gras staan en ik sukkel achter hem aan.

‘Ze zitten in de biotechnologie. Mariene biotechnologie.’

‘Biotechnologie? Wat moet ik daarmee?’ vraag ik, maar Tomer geeft geen antwoord, want we zijn al bij het tafeltje waar ‘de geachte eigenaren van Oceana’ zitten, zo verkondigt hij terwijl hij achter me gaat staan, voorzichtig twee handen op mijn schouders legt en me hun kant op duwt: ‘Hier is onze Noa Simon.’

‘Aangenaam!’ Een knappe man met een baard en kort grijs haar glimlacht breed, geeft mij een stevige hand en kijkt me onderzoekend aan met glinsterende ogen. ‘Amos Fiksman!’

De andere man is gladgeschoren, zijn volle haardos is achterovergekamd. Een grote, dikke man in een wit overhemd, of bij nadere beschouwing roze, dat één knoopje te ver openstaat en een stukje van zijn gebruide borst toont. Je kunt wel zien dat hij niet zomaar iemand is. Hij kijkt naar mij en glimlacht beleefd, buigt zich zwaar voorover en schudt me de hand: ‘Teddy Rosenfeld’, waarna hij weer achteroverleunt. Amos laat me weten dat de film echt iets bijzonders was, dat hij veel bruiloftsfilms heeft gezien, maar dat deze ‘een ander soort vonk’ had.

‘Dus je maakt films?’ informeert Amos, en Teddy steekt een sigaret op.

Ik vertel dat ik in het filmvak zit, maar dat ik nog geen eigen film heb gemaakt. Amos trekt een vrije stoel bij en nodigt me uit te gaan zitten. Teddy zwijgt en bestudeert mij met zijn bruine ogen en met een serene glimlach die maakt dat ik de klapstoel zou willen optillen om hem op zijn hoofd stuk te slaan.

Ik ga zitten en Amos vraagt wat ik wil drinken, alsof we in een restaurant zijn in plaats van op een bruiloft. Hij

wil weten of ik bedrijfsfilms heb gemaakt en vertelt in het kort iets over Oceana en de films die ze nodig hebben. Eigenlijk werk ik bij een dagelijks televisieprogramma en heb ik geen tijd over voor nieuw werk, maar ik luis-ter en stel vragen. Ik probeer te begrijpen wat ze me willen voorstellen, al betwijfel ik of het ook maar enigszins past bij mijn eigen aspiraties. Amos is charmant en hartelijk, hij zou een goede Israëliische James Bond zijn, mocht er ooit een zionistische versie worden geproduceerd. Teddy volgt het gesprek niet meer en blijft zelfs met zijn gezicht naar het podium zitten, als iemand op het strand die in de gaten houdt hoe hij moet zitten om de zonsondergang niet te missen.

Amos is juist heel betrokken. 'Om de waarheid te zeggen zijn we al in contact met een mediabedrijf, maar jij hebt iets speciaals.'

'Dank je wel.'

'Dus jij kunt films maken, en nu zien we dat je ook nog aardig en charmant bent.' Amos' glimlach bevalt me.

'Jullie ook! Vooral jij, van jullie tweeën maakt Teddy een minder aardige en charmante indruk.'

Bij het horen van zijn naam draait Teddy zijn hoofd naar ons toe. Kijkt me aan met een vragende blik. 'Wat?'

'Zo'n zeventig procent minder', voeg ik toe op zakelijke toon.

Amos barst in lachen uit. 'Die heeft scherpe zintuigen, ze had je meteen door.'

Teddy kijkt naar mij. 'Wat zei je?'

'Dat je minder charmant bent dan Amos.'

'Amos is heel charmant. Dat is geen eerlijke competitie.'

'Klopt. Je was meteen al kansloos. Waarom heb je je eigenlijk ingeschreven voor de competitie?'

Er verandert iets aan zijn uitdrukking. Heb ik hem mis-

schien boos gemaakt? Ik glimlach ondeugend terug. Hij bekijkt me met een vreemde blik, maar dan is hij eindelijk zo goed om zich naar me om te draaien.

‘Noa.’ Ik herinner hem aan mijn naam, voor het geval hij die vergeten was.

‘Dat weet ik’, zegt hij op rustige toon.

De muziek wordt onderbroken door het oorverdovende gepiep van een microfoon. De broers en zussen van het huwelijkspaar hebben iets voorbereid, een lied met dansjes. Alle genodigden blijven op hun plek, maar luisteren enthousiast. Zo’n plotselinge onderbreking van het gesprek, wat is daar eigenlijk interessant aan? We vormen met zijn drieën een eendrachtig front. Ik zit te luisteren, en dit moment maakt het mij mogelijk de situatie een beetje op me te laten inwerken. Nu begrijp ik hoeveel ik heb gedronken. Ik voel een onbeheersbaar rillinkje door mijn lichaam gaan, dat verandert in een huivering, en Teddy heeft dat blijkbaar door, want hij kijkt me aan. Ik kijk terug met een diepe, doordringende blik. De broers en zussen zingen een refrein. Hij blijft me aankijken, totdat hij abrupt de andere kant op kijkt. Ik voel me iets te veel blootgesteld, maar ik geniet ervan met hem aan een tafeltje te zitten, alsof we toevallig naast elkaar staan tijdens een herdenking. Ik neem hem in me op; ik kan zijn schoenen niet zien, want die gaan schuil onder de tafel, maar ik zie zijn gespreide benen, een opzichtig horloge, een hand die rustig op zijn knie ligt, zonder ring.

Het lied is afgelopen en iedereen juicht.

‘Dus wat zei je, waarom heb je je film niet gemaakt?’ Hij heeft wel iets opgevangen.

‘Omdat het me nog niet gelukt is het scenario te schrijven.’ Ik word een beetje zenuwachtig.

‘Niet gelukt? Waar gaat hij over?’

‘Ik vind het moeilijk om dat zo even uit te leggen.’

‘Hoe kun je iets schrijven dat je niet eens kunt pitchen?’

‘Het is ingewikkeld.’

‘Weet je wel wat je wilt? Je moet precies weten wat je wilt.’

‘Daar ben ik het helemaal niet mee eens. Als je aan het begin al precies weet wat je wilt, verstoor je het creatieve proces.’

‘Ik heb geen verstand van het creatieve proces.’

‘Nee, dat merk ik.’

‘Ben je getrouwd?’

‘Nee.’

De woordenwisseling gaat heel snel, onze ogen zijn aan elkaar vastgeklonken. Kan het zijn dat hij is wat ik hoop dat hij is?

Amos is ons kwijtgeraakt. Hij probeert het gesprek terug te leiden naar luchtiger sferen en zegt ter afsluiting: ‘Goed. Kom maar langs bij ons op kantoor, dan praten we verder, wie weet komen we tot zaken.’

‘Ja, ik zal bellen om een afspraak te maken,’ hoor ik mezelf beloven.

‘Hier heb je mijn kaartje.’ Amos reikt me een visitekaartje aan. *Old school!*

Tomers moeder verschijnt en valt Amos om de hals: ‘Hebben jullie kennisgemaakt met onze Noa? Wat een film! Hij is schitterend geworden! Dat is nog eens een talent...’

Amos straalt van vreugde. ‘Ja, we hebben kennisgemaakt! En we proberen haar net weg te kapen om films te maken voor Oceana. Wat zeg je daarvan?’

Amos en Tomers moeder beginnen een gesprek, en ik leun over het tafeltje heen, steek mijn hand uit naar de sigaretten van Teddy.

‘Geef me eens een sigaret.’ Ik kan net niet bij zijn pakje.

‘Met alle plezier.’

Ik kijk naar hem en zeg volkomen ernstig: ‘Nu moet je oppassen.’

Hij reikt me een sigaret aan en legt een hand op zijn hart, glimlachend. Ik breng de sigaret die ik gekregen heb naar mijn mond en steek hem voorzichtig tussen mijn lippen. Mijn hart bonkt. We hebben nauwelijks een woord gewisseld en ik voel al dat ik op het punt sta deze man aan te vliegen en hem mee te slepen totdat hij het zal uitschreeuwen, zal smeken dat ik hem met rust laat, en ook dan zal ik niet loslaten, totdat ik hem verslonden heb en er niets meer van hem over is. Voor mijn ogen springen hyena’s die met hun tanden het blote vlees van het kadaver scheuren. Zijn blik blijft op mij rusten en de glimlach is er ook nog. Hij houdt zijn hoofd wat schuin naar rechts, gebaart dat ik naast hem moet komen zitten. Ik sta op, loop om het tafeltje heen en ga zitten.

‘Noa.’ Hij zegt mijn naam.

‘Ja.’ Ik pak de aansteker op en steek zelf mijn sigaret aan.

‘Onze ontmoeting is beëindigd. Je kunt gaan.’

‘Waarom vroeg je me dan om hier te komen zitten?’

‘Wat?’ Hij heeft het echt niet verstaan, maar dan antwoordt hij: ‘Om rustig afscheid te nemen.’

‘Ik heb nog geen zin om afscheid te nemen.’

‘Goed.’ Hij staat me toe naast hem te blijven zitten en kijkt om zich heen. ‘Hoe vind je de bruiloft?’

‘Leuk en ontroerend. En jij?’

‘Ik vind het ook leuk en ontroerend,’ zegt hij droogjes.

‘Wat zou ik graag willen weten hoe je eruitziet als je iets niet leuk en ontroerend vindt.’

Hij kijkt weer naar mij en lacht. ‘Je bent een schatje, jij.’ Hij blijft glimlachen en ontbloot een rij onregelmatige tanden, hoektanden die iets naar binnen staan en de kiezen daarachter deels bedekken. Wat vind ik die mond mooi.

'Nou?' Ik ben ongeduldig.

'Wat nou?'

'Wat zeg je ervan?'

'Wat zeg ik ervan?' Hij wacht even en ik word nerveus.
'Luister niet naar Amos.'

'Amos heeft een heleboel gezegd. Waar moet ik niet naar luisteren?'

'Kom niet bij mij werken.'

'Echt waar? Is dat wat je ervan zegt?'

'Ja.'

'En wie moet er dan die blockbusters over mariene biotechnologie voor jullie maken?'

'Ik weet niet. Dat interesseert me niet.'

'Goed.' Ik breng de asbak dichterbij. 'Waarom zeg je dat?'

'Sorry?' Hij verstaat me niet.

'Ik vraag waarom je zo iets tegen me zegt.'

'Waarom denk je?'

'Omdat je blijkbaar iets tegen me hebt. Of vóór me.'

Hij werpt me een schuine blik toe. 'Heel juist.'

'Je hebt me pas drie minuten geleden leren kennen.'

'Daar had ik genoeg aan.'

'Je bent doortrapt.'

'Je hebt geen idee.' Hij glimlacht.

Een jongen van de catering onderbreekt ons gesprek, en ik blijf steken in het antwoord dat ik hem wil geven, en dat zich intussen steeds verder opblaast. Als hij niet meer afgeleid is en weer naar me kijkt, sla ik toe, mijn gezicht niet ver van het zijne. 'Nee, jij hebt geen idee. Jij hebt geen idee wie ik ben en hoe doortrapt ik kan zijn, je hoeft er niet bij te zitten alsof jij hier de enige bent die het recht heeft een lul te zijn.' Wat een intimiteit tegenover een volslagen vreemde.

Hij is niet onder de indruk. 'Toch moet je naar me luisteren,' zegt hij.

'Geen zin in.'

'Waar heb je dan wel zin in?'

'Dat je me vertelt wat je tegen me hebt of voor me.'

Hij glimlacht: 'Alleen voor je.'

'Nou?'

'Wat?'

'Vertel me wat je wilt.'

Hij kijkt me stoïcijns aan, houdt zijn hoofd schuin en spreekt kalm. 'Ik heb je gezegd wat ik wil.'

'Vertel het dan nog een keer, want ik heb het niet begrepen. Vertel het duidelijk.'

'Ik wil dat je nu opstaat en uit mijn ogen gaat, want ik wil je dolgraag neuken.'

Ja. Dit is waar ik naar op zoek was, dit is wat ik wilde krijgen. 'Zo is het beter', antwoord ik hem, tevreden.

Vrienden roepen me uit de verte, ze willen dat ik terugkeer naar de dansvloer.

'Ga naar hen toe.'

'Oké, ik ga, maar ik kom terug.' Ik leg mijn hand op zijn knie, nog een grens die ik oversteek zonder paspoort. 'En Teddy, waag het niet deze bruiloft te verlaten zonder het mij te vertellen.'

'Ik zou niet durven.'

'Ik meen het.'

'Goed.' Hij meent het ook.

'Mooi. Tot ziens.' Ik geef hem wat er is overgebleven van mijn sigaret. Hij pakt hem aan en kijkt naar mij terwijl ik wegloop.

We dansen. We lachen. En hij is daar, een kolos van een man, aan de andere kant van het gazon. Ik kijk regelmatig zijn kant op. Van deze afstand kan ik moeilijk zeggen of hij me ziet, maar ik voel dat hij voortdurend naar me kijkt, en alleen naar mij. Of misschien niet? Ik drink nog

meer en ik moet nu nodig plassen. Ik weet niet of ik dat kan riskeren, ik mag geen tijd verspillen. En hoe zie ik eruit? Ik heb in geen uren in de spiegel gekeken, grote kans dat alles is uitgelopen. Als hij nou naar huis gaat als ik op de wc zit? Ik kan die gedachte niet verdragen. Ik loop resoluut naar hun tafeltje. Teddy zit in dezelfde houding, precies zoals hij beloofd had, Amos is er niet, misschien is hij naar het toetjesbuffet. Teddy glimlacht naar me met die ogen van hem.

‘Heb ik iets gemist?’ Ik ga naast hem zitten, bezweet van het dansen.

‘Nee.’

‘Heb je mij gemist?’

‘Ja.’

‘Mooi. Ik moet plassen.’

‘Ja? Ik ook?’

‘Jij ook? Dat komt goed uit. Zullen we samen gaan?’

‘Ja.’

Hij komt uit zijn stoel en staat daar in volle glorie. Wat een schoonheid! Het windt me op om tegenover hem te staan terwijl hij van bovenaf op me neerkijkt. We lopen naar de toiletten. Ik heb een beetje te veel gedronken, ik raak halve seconden kwijt, sprongetjes in de tijd. Als we aangekomen zijn, doet hij de deur van een van de hokjes open. Ik ga naar binnen en hij blijft even buiten staan, dan loopt hij achter me aan naar binnen en doet de deur dicht. We zijn samen in het kleine hokje en er is niemand bij ons. Topgeheim.

‘Eindelijk vrij!’ roep ik uit, en ik omhels hem opgewonden. Hij houdt me vast en dat voelt zo natuurlijk dat ik me tegen hem aan klem, ik laat mijn hoofd op hem rusten, steek mijn hand in de halsopening van zijn overhemd en streel even zijn blote borst en hals.

‘Ik moet plassen,’ zeg ik.

Ik doe mijn broek en mijn onderbroek naar beneden en ga op de wc zitten, die niet al te schoon is, maar dat kan me nu niks schelen. Het hokje is klein, hij leunt tegen de deur en houdt zijn ogen niet van me af.

‘Er komt niks. Dat is van de opwinding. Vrouwen hebben dat ook, dat het moeilijk is om te plassen in bepaalde omstandigheden, niet alleen mannen.’

‘Ik weet het.’

‘Natuurlijk weet je dat.’

De straal komt naar buiten en we luisteren er allebei zwijgend naar, kijken elkaar aan en glimlachen. Het is afgelopen. Terwijl ik nog zit, pak ik zijn hand vast en leg mijn gezicht erin. Er gebeurt iets op dat moment, ik voel het gebeuren. Hij tilt mijn kin op, gaat met zijn vinger langs mijn kaaklijn en dan over de lippen, mijn tong strijkt zachtjes over zijn duim.

‘Nu ik.’ Hij heeft een diepe, gebarsten stem.

Ik sta op, veeg me af en en maak mijn kleding weer in orde. We wisselen van plaats, hij staat met zijn rug naar me toe, ritst zijn gulp open en haalt zijn pik tevoorschijn.

Ik sta achter hem. ‘Je verbergt hem voor me!’

‘Er is hier niets te zien, mevrouw. Ga naar huis.’

Ik gluur met mijn hoofd onder zijn uitgestrekte arm door, die steunt tegen de muur naast hem. Ik richt me zacht schreeuwend tot de pik, zoals wanneer je probeert een gesprek te voeren op een lawaaierig feestje.

‘Aangenaam kennis te maken, ik ben Noa!’

‘Laat hem met rust, hij hoort niks.’ Teddy plast en ik ben tevreden.

‘Mooi zo. De volgende keer hou ik hem vast.’

‘We zullen zien.’ Hij ritst zijn gulp dicht. ‘Kom op, we gaan hier weg.’

‘Wat? Nee, nog niet, geen sprake van.’

‘Wel sprake van. Kom op.’

'Nee, nee, nee! Daar is de buitenwereld.'

'Hier ook. Kom, we gaan weg.'

'Maar je zei dat je wilde.'

'En ik zei ook tegen je dat je uit mijn ogen moest gaan. Kom.'

Ik kijk naar hem en het spijt me dat ik te dronken ben om hem te overtuigen. Toch probeer ik het. 'Niemand weet dat je hier bent.'

'Jij en ik weten het, dat is genoeg.'

'Teddy... kom op, je weet dat dit niet elke dag gebeurt.'

'Dat weet ik. Een zeldzame match. En vergeet het nu verder, ga de dansvloer op, zoek een leuke jongen uit en ga met hem trouwen.'

'Waarom? Waarom zou ik moeten trouwen?'

'Zo gaat dat meestal!'

'Niet bij mij.'

'O nee? Hoe oud ben je?'

'Zesendertig.'

Hij knikt en wijst dan naar de deur: 'Ga naar hem op zoek en dan kom ik op je bruiloft en dan gaan we weer samen plassen, afgesproken?'

Ik begrijp dat ik dit niet kan winnen. 'Goed. Maar dan hou ik hem vast.'

'Goed.'

Hij blijft staan zonder zich te verroeren. Ik verroer me ook niet. Hij laat zijn blik van beneden naar boven over mijn lichaam gaan, en stopt bij de ogen.

'Het gaat niet. Ik wou dat ik het kon, maar het is nu niet het juiste moment.' Hij praat alsof hij in een zakelijke bespreking zit. Ik neem de woorden 'ik wou dat ik het kon' uit de zin en glimlach verleidelijk.

'Gedraag je netjes.' Hij meent het.

'Goed. Maar laat me je dit vertellen: je neemt de verkeerde beslissing, en er is in de hele wereld, in je hele le-

ven, geen vrouw geweest die je zo heeft begeerd als ik jou begeer.’

Plotseling wordt hij ernstig, hij buigt zich een beetje voorover en brengt zijn gezicht naar het mijne. ‘Genoeg. Naar buiten.’

Hij doet de deur open en we gaan naar buiten zonder dat iemand het merkt. Onderweg kijk ik vluchtig in de spiegel om te zien waar hij eigenlijk naar heeft gekeken.

Ik loop naar de bar en vraag om water. Terwijl ik drink, kijk ik uit de verte naar Teddy die terugkeert naar zijn tafeltje, met Amos blijft staan praten. Ze lachen en dan pakt hij zijn sleutels en zijn sigaretten bij elkaar en neemt afscheid. Nee, dat kan niet waar zijn! Hel! Al mijn levensvreugde stroomt binnen een paar seconden in een zwart gat dat in mij gaapt, alles is zinloos geworden. Hoe kan hij daar met Amos staan praten terwijl ik nog hier ben, terwijl hij en ik nog hier zijn en we nog even uit de wereld zouden mogen glippen, naar toiletten of auto’s of donkere straten, zonder dat iemand het te weten komt? Hoe kan hij zomaar vertrekken zonder zelfs maar iets te doen waardoor hij mij meteen kan bereiken als hij dat zou willen? Ik voel me plotseling oneindig moe.

›

’s Ochtends ben ik prikkelbaar en heb ik hoofdpijn. Ik denk onophoudelijk aan hem, denk steeds weer terug aan onze schitterende, te korte geschiedenis. Teddy-Teddy-Teddy. Ik zet koffie. Teddy Rosenfeld. Google – hier is hij. Hier is de website van Oceana. Oceanografie. Hoe kan het dat ik die branche tot nu toe gemist heb?! Ik lees dat het bedrijf apparatuur ontwikkelt voor onderwatermonitoring. Iets met multispectrale camera’s, iets om watermassa’s te meten, iets biomoleculairs. Ik begrijp het

niet. Het lijkt om een serieuze, wereldomspannende onderneming te gaan, kantoren in het buitenland en relaties met het ministerie van Defensie. Hier zijn foto's van hem. Ik krijg hartkloppingen. Hij is niet zomaar iemand. Slim, snel, mooi, dik, sexy, doortrapt, niet van mij, een beetje van mij, genoeg. Hoe hij dat tegen me zei: 'Genoeg'. Alsof ik een kind was dat niet van ophouden wist. Als hij me niet wil toelaten, laat hij dan maar sterven. O jee, stel je voor dat hij sterft. Hoe oud is hij eigenlijk? Wie heeft hij? Een vrouw? Kinderen? Hoe kom ik daarachter? Hij heeft zoveel, die man, en mij heeft hij ook, maar hij wil me niet.

Maar hij heeft het gezien. Hij heeft gezien wie ik ben, hij hield meteen van me, hij begreep alles. Hij weet dat ik het ook begrijp. Ik haat hem: hoewel hij het begrijpt en weet dat ik het begrijp, waagt hij het toch om mij te laten gaan. Hij waagt het me niet te bellen vanochtend – hij kan immers makkelijk achter mijn nummer komen. Waagt het mij alleen te laten met het gewicht van deze ontmoeting. En hoe zit het met hem? Houdt hij zich ermee bezig? Herinnert hij het zich eigenlijk wel? Natuurlijk herinnert hij het zich. Mijn hele bestaan beperkt zich tot de noodzaak om het onderwerp van zijn begeerte te zijn en alle andere componenten van de wereld zijn overbodig geworden.

Later, tijdens de koffie op vrijdag met vrienden, ben ik nog steeds omhuld door de momenten die geweest zijn. Ik wacht ongeduldig totdat Sjaron, mijn allerbeste vriendin, haar zaken heeft afgehandeld en zich bij ons voegt, en wacht dan tot ze zich heeft losgemaakt uit de onbeduidende gesprekken met iedereen en alleen van mij is, een stoel naast mij. Nu kan ik weer bij Teddy zijn als ik haar vertel over hem, hoe hij 'ja' antwoordde toen ik

vroeg of hij naar mij verlangde, hoe hij zei 'Ik wou dat ik het kon' en 'Gedraag je netjes.' Hij bevalt haar. Mijn hart slaat een slag over als ik haar zachtjes de woorden zeg: 'Ga uit mijn ogen want ik wil je zo graag neuken.'

›

Dat geluk verandert in enorme neerslachtigheid tijdens de vrijdagavondmaaltijd bij mijn vader, in Javne.

Als ik in dat huis ben, wil ik altijd zeker weten dat ik er alleen maar even langsga en meteen weer terugkeer naar mijn leven, dat het volstrekke tegendeel is van de leegte die hier de kamers vult. Mijn vader heeft al jaren een echtgenote, dat is Mina. Een rustig en saai type, met een bleek gezicht en dof haar, geen kleur te bekennen. Zelfs haar ogen zijn kleurloos. Mina is heus aardig en doet niemand kwaad, zij en mijn vader kunnen het goed met elkaar vinden en haar relatie met mij is goed, zonder drama.

Roï, mijn drie jaar jongere broer, woont bij hen. Weliswaar past hij af en toe op een hond of zorgt hij voor de planten in een huis waarvan de bewoners een paar dagen weg zijn of slaapt hij bij vrienden, maar blijkbaar vindt hij het wel prettig om in dit huis te wonen. Als iemand die zelf op zeventienjarige leeftijd uit huis is gegaan vind ik het een vreemde keuze om op je drieëndertigste bij je vader in huis te wonen, maar zo is Roï, hij heeft zijn eigen ritme.

Het onmiskenbare voordeel van de komst naar Javne is dat Roï wiet voor me koopt. Dat wil zeggen, ik geef hem geld, meestal wat extra zodat hij ook voor zichzelf kan kopen, want hij zit altijd zonder geld, en dan tikt hij het voor me op de kop.